

Cartea lui Daniel - Numărul o sută douăzeci și trei

Dezvăluirea semnificației profetice a versetului Daniel 11:40

Jeff Pippenger

2024-03-08

Versetul patruzeci din Daniel, capitolul unsprezece, este unul dintre cele mai profunde versete din Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum este și Daniel, capitolul opt, versetul paisprezece. Versetul patruzeci este reprezentat de râul Hiddekel, iar râul Ulai reprezintă Daniel, capitolul opt, versetul paisprezece.

Versetul al patruzecilea începe cu cuvintele „și la timpul sfârșitului”, identificând astfel în mod specific că începutul versetului corespunde anului 1798. Cele cincizeci și una de cuvinte ale versetului au fost desigilate în 1989, când au fost recunoscute ca indicând prăbușirea Uniunii Sovietice din acel moment. Aceleași cincizeci și una de cuvinte din verset reprezintă atât timpul sfârșitului în 1798, cât și, ulterior, un alt timp al sfârșitului în 1989. Alfa și Omega și-a așezat semnătura Sa asupra versetului pentru toți cei care sunt dispuși să vadă și să audă. Timpurile sfârșitului pentru mișcările atât ale primului, cât și ale celui de-al treilea înger sunt reprezentate în acel singur verset.

Versetul următor indică momentul când papalitatea, reprezentată drept împăratul de la mieznoapte, cucerește Statele Unite, reprezentate drept țara cea minunată, cu ocazia iminentei legi duminicale din Statele Unite. Așadar, deși cuvintele versetului patruzeci identifică timpul sfârșitului din 1798 ca începutul, iar timpul sfârșitului din 1989 ca încheierea, în realitate istoria profetică reprezentată în versetul patruzeci nu se încheie decât în versetul patruzeci și unu, când împăratul de la mieznoapte cucerește țara cea minunată. Aceasta înseamnă că istoria de la prăbușirea Uniunii Sovietice în 1989, până la iminenta lege duminicală din versetul patruzeci și unu, reprezintă istoria Statelor Unite, începând cu președintele Ronald Reagan, până la iminenta lege duminicală. Acea istorie include 11 septembrie 2001 și mai departe până la ceasul marelui cutremur din Apocalipsa, capitolul unsprezece.

Când versetul a fost desigilat pentru prima dată, a fost adus un argument împotriva adevărului, și anume că „afirmația lui Pippenger, potrivit căreia versetul reprezintă istoria de la 1798 până la legea duminicală, era o afirmație absurdă, fiindcă versetele din Biblie nu reprezintă niciodată astfel de perioade atât de îndelungate ale istoriei.” Nu ne gândisem la conceptul dacă există o limită asupra unei perioade de timp care poate fi cuprinsă într-un singur verset, dar ne-am amintit îndată că Apocalipsa, capitolul treisprezece, versetul unsprezece, identifică aceeași istorie și face aceasta într-un singur verset. Istoria fiarei pământului a început în 1798, iar vorbirea fiarei pământului ca un balaur se împlinește odată cu iminenta lege duminicală.

Și când Papalitatea, lipsită de tăria ei, a fost constrânsă să înceteze persecuția, Ioan a văzut o nouă putere ridicându-se pentru a da ecou glasului balaurului și pentru a duce mai departe

aceeași lucrare crudă și hulitoare. Această putere, ultima care are să facă război împotriva bisericii și a legii lui Dumnezeu, a fost simbolizată printr-o fiară cu coarne ca de miel. Signs of the Times, 1 noiembrie 1899.

Dacă cineva ar dori să fie tehnic, versetul patruzeci acoperă istoria de la 1798 până la momentul din versetul patruzeci și unu, iar în versetul patruzeci și unu este identificată legea duminicală; prin urmare, spre deosebire de Apocalipsa, capitolul treisprezece, unde acest parcurs este cuprins într-un singur verset, versetul patruzeci este, de fapt, puțin mai scurt, deoarece legea duminicală se află în versetul următor, pe când, în Apocalipsa, capitolul treisprezece, de la 1798 până la legea duminicală este cuprins într-un singur verset. Sora White ne informează că „aceeași linie profetică” care se află în cartea lui Daniel este reluată în cartea Apocalipsei, iar Apocalipsa, capitolul treisprezece, versetul unsprezece, se suprapune direct peste versetul patruzeci, dacă se aplică principiul „rând după rând”.

Când aplici principiul „rând după rând”, constăți că reprezentarea, în versetul patruzeci, a fiarei pământului din Apocalipsa treisprezece (Statele Unite), care, în versetul patruzeci, este reprezentată prin „care, corăbii și călăreți”, se schimbă dintr-o fiară asemenea unui miel, cu două coarne, în 1798, într-o fiară care vorbește ca un balaur, odată cu iminenta lege duminicală, și, de asemenea, că fiara asemenea unui miel are două coarne.

Versetul patruzeci reprezintă, de asemenea, cei șaptezeci de ani simbolici în care desfrânata Tirului este dată uitării, căci cei șaptezeci de ani simbolici sunt ca zilele unui singur rege, iar un rege înseamnă o împărăție. Pe temeiul versetului patruzeci și al liniei din Apocalipsa, capitolul treisprezece, împărăția din profeția biblică ce stăpânește pe durata celor șaptezeci de ani simbolici din Isaia, capitolul douăzeci și trei, este fiara de pe pământ, care are două coarne ale tăriei. Fiara de pe pământ începe cu două coarne ale tăriei care reprezintă republicanismul și protestantismul, dar, pe măsură ce istoria versetului patruzeci se apropie de împlinirea ei în versetul patruzeci și unu, cele două tării profetice ale ei sunt atunci identificate ca „corăbii” (putere economică) și „care și călăreți” (putere militară).

În timpul celor șaptezeci de ani simbolici ai capitolului douăzeci și trei din Isaia, desfrânata din Tir, care în versetul patruzeci este regele de la miazănoapte, este dată uitării. Dar apoi, la sfârșitul celor șaptezeci de ani simbolici, ea va săvârși din nou desfrânare cu împărății pământului, așa cum s-a făcut în istoria ce a precedat prăbușirea Uniunii Sovietice, când toți istoricii confirmă că președintele Reagan a încheiat o alianță secretă cu Antihristul profeției biblice în scopul de a provoca prăbușirea Uniunii Sovietice. În perioada premergătoare anului 1989, Reagan începuse deja o relație secretă nelegiuită cu omul fărădelegii, astfel muzicanții lui Nebucadnețar au început să repete cântarea pe care desfrânata dată uitării începea să o intoneze. Lucrarea mondială fără precedent a lui Ioan Paul al II-lea, chiar în acea istorie, a fost începutul "cântecului și dansului" care a făcut ca "toată lumea" să "se mire după fiară".

Versetul patruzeci reprezintă, de asemenea, istoria adventismului laodicean, care a început în 1798 ca Sardes; apoi, cei din Sardes au acceptat lumina care fusese desigilată, iar mișcarea filadelfiană a ieșit din Sardes. Când mișcarea filadelfiană a respins lumina din 1856, ea a trecut apoi de la statutul

de mișcare la cel de biserică laodiceană în 1863. Acea biserică este, așadar, sortită să fie vărsată din gura Domnului în versetul patruzeci și unu, care este legea duminicală ce urmează să vină în curând. Versetul patruzeci reprezintă nu numai istoria Statelor Unite, ci și istoria adventismului laodicean.

Adventismului laodicean i-a fost dată lumina divină a Cuvântului lui Dumnezeu drept ancoră și tărie, iar guvernului Statelor Unite i-a fost dată lumina divină a Constituției Statelor Unite drept ancoră și tărie. Amândouă au debutat, din punct de vedere profetic, ca niște coarne în 1798, iar la sfârșitul celor șaptezeci de ani simbolici, cornul republican apostat și cornul protestant apostat se vor uni într-un singur corn, care va vorbi ca un balaur.

Cele două coarne ale versetului patruzeci sunt guvernarea și biserica aleasă, care reprezintă două linii profetice ce merg împreună, căci ele sunt reprezentate ca două coarne pe o singură fiară. Oriunde merge fiara, merg și cele două coarne, și aceasta are loc în aceeași istorie profetică. Cornul Protestantismului are o natură profetică dublă, reprezentată de Laodicea și Filadelfia. Cornul Republicanismului are, de asemenea, o natură profetică dublă, reprezentată de Partidul Republican și Partidul Democrat. Cea de-a doua dintre cele două componente ale naturii fiecărui corn se ridică la urmă și se înalță mai sus, potrivit capitolului opt din Daniel.

Atunci mi-am ridicat ochii și am văzut; și iată, stătea înaintea râului un berbec care avea două coarne; și cele două coarne erau înalte; dar unul era mai înalt decât celălalt, iar cel mai înalt s-a ridicat la urmă. Daniel 8:3.

Caracterul dublu al fiecărui corn este ilustrat, în linia lui Hristos, prin saduchei și farisei; iar, în cornul republican, aceasta corespunde liberalismului (pro-sclavie, democrație, woke-ism și globalism) și conservatorismului (anti-sclavie, o republică constituțională, tradiționaliști, MAGA). Caracterul dublu al cornului protestant corespunde Filadelfiei și Laodiceei. Nu există un paralelism perfect între împărțirea celor două coarne într-un simbol dublu, căci nici liberalismul progresist, nici MAGA-ismul conservator nu se situează de partea corectă în privința chestiunii legii duminicale, deoarece fariseii și saduchei s-au unit la cruce; însă, la legea duminicală care stă să vină, ce a fost tipificată de cruce, Laodicea este vărsată din gura Domnului, iar cornul filadelfian este atunci înălțat ca un stindard. Totuși, natura dublă a ambelor coarne este reprezentată de controversa teologică dintre farisei și saduchei, iar solul către Neamuri (Pavel), în istoria lui Hristos, fusese mai înainte un fariseu dintre farisei.

Metodologia ploii târzii, fiind rând peste rând, produce mare lumină în versetul patruzeci atunci când este aplicată. Capitolele doi până la optsprezece din Apocalipsa sunt toate în armonie cu versetul patruzeci. Mărturia despre desfrânata Tirului din Isaia, capitolul douăzeci și trei, este în armonie cu versetul. Desigur, există și alte câteva pasaje care trebuie suprapuse peste versetul patruzeci, dar poate cea mai semnificativă aplicare rând peste rând a versetului patruzeci este chiar versetul patruzeci însuși.

În versetul patruzeci sunt prezentate atât timpul sfârșitului din 1798, cât și timpul sfârșitului din 1989. Aceasta îl îndrumă pe cel ce studiază profeția să suprapună timpul sfârșitului din 1798 peste timpul sfârșitului din 1989. Când aceasta este făcută, istoria versetului patruzeci generează două

linii care încep fiecare în 1798 și continuă până la iminenta lege duminicală din versetul patruzeci și unu. Linia care începe în 1798 identifică mesajul intern al poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, iar linia care începe în 1989 identifică mesajul extern al poporului lui Dumnezeu de-a lungul aceleiași istorii. Prin urmare, versetul patruzeci poartă în sine simbolismul reprezentat de aceeași relație profetică internă și externă a celor șapte biserici și a celor șapte peceti din cartea Apocalipsei. Iar acest fenomen profetic este reprezentat într-un singur verset, alcătuit din cincizeci și unu de cuvinte!

Mileriții au recunoscut mesajul intern-extern al celor șapte biserici și al celor șapte peceti, dar au recunoscut, de asemenea, că și cele șapte trâmbițe reprezentau o a treia linie de adevăr, care era un element al istoriei reprezentate de cele șapte biserici și de cele șapte peceti. Trâmbițele erau, după cum afirmă Miller, „judecățile deosebite” care au fost aduse asupra Romei. Mileriții au înțeles că judecățile lui Dumnezeu reprezentate de cele șapte trâmbițe erau legate de istoria celor șapte biserici și de istoria paralelă a celor șapte peceti.

Versetul patruzeci cuprinde istoria zilei de 11 septembrie 2001, iar, prin urmare, în versetul patruzeci se aliniază și linia profetică a celor șapte trâmbițe. Îngerul dintâi a venit în 1798, pentru a anunța deschiderea judecății în 1844. Acea judecată se împarte în judecata de cercetare și judecata executorie. Istoria versetului patruzeci este istoria judecății de cercetare, iar istoria de la versetul patruzeci și unu înainte, până când Mihail se ridică și sunt vărsate cele șapte plăgi de pe urmă, este istoria judecății executorii.

Judecata executorie începe atunci când Statele Unite vorbesc ca un balaur.

„Coarnele ca de miel și glasul de balaur ale simbolului indică o contradicție izbitoare între mărturisirile și practica națiunii astfel reprezentate. ‘Vorbirea’ națiunii este acțiunea autorităților sale legislative și judiciare. Prin astfel de acțiune ea va dezminți acele principii liberale și pașnice pe care le-a prezentat drept temelie a politicii sale. Profeția că va vorbi ‘ca un balaur’ și va exercita ‘toată puterea primei fiare’ prevestește limpede o dezvoltare a spiritului de intoleranță și persecuție care a fost manifestat de națiunile reprezentate de balaur și de fiara ca un leopard. Iar afirmația că fiara cu două coarne ‘face ca pământul și pe cei ce locuiesc pe el să se închine primei fiare’ indică faptul că autoritatea acestei națiuni va fi exercitată prin impunerea unei anumite observații care să constituie un act de omagiu adus papalității.”
Tragedia veacurilor, 443.

Când Statele Unite „vorbesc” și impun iminenta lege duminicală, „a doua voce” din capitolul optsprezece al Apocalipsei „vorbește”, chemând bărbați și femei să iasă din Babilon.

Și am auzit din cer un alt glas, zicând: Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu vă faceți părtași la păcatele ei și ca să nu fiți loviți cu urgiile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Răsplățiți-i precum v-a răsplătit ea, și întoarceți-i îndoit, după faptele ei: în potirul pe care l-a umplut, umpleți-i îndoit. Apocalipsa 18:4-6.

În versetul patruzeci și unu, când Statele Unite vorbesc, cei care se mai află în sfera triplă a Babilonului modern sunt chemați afară atunci când „al doilea glas” din capitolul optsprezece al Apocalipsei vorbește. Cei care sunt atunci chemați afară sunt reprezentați în versetul patruzeci și

unu ca „Edom, Moab și căpetenia fiilor lui Amon”. În verset, cei reprezentați în simbolul triplu al Babilonului modern scapă din mâna împăratului de la miazănoapte (papalitatea). Cuvântul ebraic „a scăpa” înseamnă a scăpa prin alunecare, iar înțelesul său intrinsec este că scăparea este înfăptuită din ceva care, anterior scăpării, îi ținuse în captivitate pe cei ce scapă.

El va intra și în țara cea minunată, și multe [țări] vor fi răsturnate; dar aceștia vor scăpa din mâna lui: Edom, Moab și căpetenia fiilor lui Amon. El își va întinde mâna și peste țări, iar țara Egiptului nu va scăpa. Daniel 11:41, 42.

În versetul patruzeci și doi, papalitatea (împăratul de la miazănoapte) își depășește al treilea obstacol geografic atunci când cucerește Egiptul, care este un simbol al Națiunilor Unite, așa cum este tipificat prin ziua de naștere a lui Irod, când el cedează dansului amăgitor al Salomeei (Statele Unite), fiica Irodiadei (papalitatea). Aceasta identifică momentul în care Națiunile Unite („cei zece împărați” din Apocalipsa șaptesprezece) consimt să-și dea împărăția fiarei pentru un ceas. Acest ceas este ceasul „cutremurului celui mare” din Apocalipsa unsprezece și „ceasul” în care desfrânata Babilonului este judecată. În versetul patruzeci și doi, Egiptul (Națiunile Unite) „nu va scăpa.”

Cuvântul ebraic tradus prin „a scăpa” în versetul patruzeci și doi este diferit de cuvântul ebraic din versetul patruzeci și unu. În versetul patruzeci și doi, termenul „a scăpa” înseamnă „a nu afla izbăvire”, dar versetul patruzeci și unu identifică faptul că aceia care, înainte de iminenta lege duminicală, au mers mână în mână cu papalitatea, apoi scapă ca prin alunecare. Înainte de ceasul crizei legii duminicale, cei din comuniunea Babilonului modern au continuat să accepte ideea satanică potrivit căreia duminica este ziua lui Dumnezeu de închinare. Când semnul fiarei este impus, o persoană fie îl poate accepta din orice motiv, fie chiar crede că așa este. A crede aceasta înseamnă a primi semnul în frunte, iar a-l accepta pur și simplu înseamnă a primi semnul în mână.

Cei care scapă de sub mâna papalității în timpul legii duminicale resping ideea satanică potrivit căreia ziua de închinare a lui Dumnezeu este ziua soarelui, chiar în momentul când Statele Unite și Națiunile Unite se unesc cu desfrânata Romei, puterea papală, împăratul de la miazănoapte.

Protestanții din Statele Unite vor fi cei dintâi care își vor întinde mâna peste prăpastie pentru a-și da mâna cu spiritismul; își vor întinde mâna peste abis pentru a-și da mâna cu puterea Romei; iar sub influența acestei uniuni întreite, această țară va călca pe urmele Romei, călcând în picioare drepturile conștiinței.

Este important să ne facem timp pentru a expune structura ultimelor șase versete din Daniel 11, pe măsură ce înaintăm în considerațiile noastre cu privire la versetul patruzeci. Împăratul de la miazănoapte, care este Roma modernă, cucerește trei obstacole geografice pentru a se așeza pe tronul pământului. Roma păgână a cucerit trei obstacole geografice, la fel și Roma papală; astfel, Roma modernă îl cucerește pe împăratul de la miazăzi (fosta Uniune Sovietică) în versetul patruzeci, apoi cucerește țara cea slăvită (Statele Unite) în versetul patruzeci și unu, iar apoi Egiptul (Națiunile Unite) în versetele patruzeci și doi și patruzeci și trei.

Însă, după cum indică citatul anterior al sorei White, Statele Unite își dau mâna, în același timp, atât cu papalitatea, cât și cu Națiunile Unite. Unirea triplă a balaurului, fiarei și profetului mincinos se realizează odată cu iminenta lege duminicală, deși Daniel, capitolul unsprezece, versetele patruzeci și unu până la patruzeci și trei, identifică, în mod secvențial, cucerirea simultană. Secvența ilustrată reprezintă cursul evenimentelor, dar toate se împlinesc odată cu iminenta lege duminicală.

În acel moment, „a doua voce” din Apocalipsa optsprezece „vorbește”, chiar acolo unde Statele Unite „vorbesc”. Dumnezeu vorbește acolo și atunci când Satana vorbește. În versetul patruzeci și patru, vești din răsărit și din miazănoapte îl tulbură pe împăratul de la miazănoapte și este inițiat măcelul papal final. Versetul patruzeci și patru, asemenea versetelor patruzeci și doi și patruzeci și trei, își are începutul în versetul patruzeci și unu, când îngerul puternic din Apocalipsa optsprezece începe chemarea Sa către cealaltă Sa turmă de a ieși din Babilon.

Mesajul pe care El îl prezintă este mesajul care identifică Islamul celui de-al treilea vai drept instrumentul Său de judecată, precum și pedeapsa desfrânatei Babilonului. Islamul este reprezentat de „veștile din răsărit”, iar papalitatea (împăratul contrafăcut al miazănoaptei) este reprezentată de „veștile din miazănoapte”. Daniel unsprezece, versetul patruzeci, identifică judecata de cercetare, iar versetele patruzeci și unu până la patruzeci și cinci identifică judecata executivă.

Vom continua în articolul următor analiza noastră a versetului patruzeci din capitolul unsprezece al Cărții lui Daniel.

Cu o ocazie, aflându-mă în orașul New York, mi s-a cerut, în timpul nopții, să privesc clădiri înălțându-se etaj după etaj spre cer. Aceste clădiri erau garantate ca fiind rezistente la foc și erau ridicate spre a-i glorifica pe proprietarii și pe constructorii lor. Tot mai sus și încă mai sus se înălțau aceste clădiri, iar în ele se foloseau cele mai costisitoare materiale. Cei cărora le aparțineau aceste clădiri nu se întrebau: «Cum Îl putem noi cel mai bine glorifica pe Dumnezeu?» Domnul nu Se afla în gândurile lor.

M-am gândit: «O, de-ar putea cei care își investesc astfel mijloacele să-și vadă felul în care procedează așa cum îl vede Dumnezeu! Ei înalță, una după alta, clădiri mărețe, dar cât de nesăbuite sunt, în ochii Stăpânului universului, planurile și născocirile lor. Ei nu cercetează cu toate puterile inimii și ale minții cum ar putea să-L proslăvească pe Dumnezeu. Au pierdut din vedere aceasta, cea dintâi datorie a omului.»

Pe măsură ce aceste clădiri înalte se ridicau, proprietarii se bucurau cu trufie ambițioasă că dispuneau de bani pentru a-și satisface plăcerile proprii și a stârni invidia vecinilor lor. O mare parte din banii pe care astfel îi investeau fusese obținută prin exacțiune, prin stoarcerea celor săraci. Au uitat că în cer se ține evidența fiecărei tranzacții comerciale; fiecare învoială nedreaptă, fiecare act fraudulos, sunt consemnate acolo. Va veni vremea când, în fraudă și insolență lor, oamenii vor ajunge la un hotar pe care Domnul nu le va îngădui să-l treacă și vor învăța că există o limită a îndelungii răbdări a lui Iehova.

Următoarea scenă care mi s-a înfățișat a fost o alarmă de incendiu. Oamenii priveau clădirile înalte și socotite a fi rezistente la foc și spuneau: „Sunt cu desăvârșire în siguranță.” Dar aceste

clădiri au fost mistuite ca și cum ar fi fost făcute din smoală. Mașinile de pompieri nu puteau face nimic pentru a stăvili distrugerea. Pompierii erau în imposibilitate de a le acționa.

Mi s-a arătat că, atunci când va veni timpul Domnului, dacă nu va fi intervenit nicio schimbare în inimile ființelor umane mândre și ambițioase, oamenii vor constata că mâna care fusese puternică să mântuiască va fi puternică să nimicească. Nicio putere pământească nu poate opri mâna lui Dumnezeu. Niciun material nu poate fi folosit la ridicarea unor clădiri care să le ferească de distrugere atunci când va veni timpul rânduit de Dumnezeu să trimită pedeapsă asupra oamenilor pentru nesocotirea Legii Sale și pentru ambiția lor egoistă.

Nu sunt mulți, nici măcar printre educatori și oameni de stat, care să înțeleagă cauzele ce stau la baza stării actuale a societății. Cei ce țin frâiele guvernării nu sunt în stare să soluționeze problema corupției morale, a sărăciei, a pauperismului și a criminalității în creștere. Se străduiesc în zadar să așeze operațiunile comerciale pe baze mai sigure. Dacă oamenii ar lua mai mult aminte la învățătura Cuvântului lui Dumnezeu, ar găsi o soluție problemelor care îi nedumeresc.

Scripturile descriu starea lumii chiar înainte de a doua venire a lui Hristos. Despre oamenii care, prin jaf și asuprire, își adună mari bogății, este scris: 'V-ați îngrămadit comori pentru zilele de pe urmă. Iată, plata lucrătorilor care v-au secerat câmpurile, pe care ați oprit-o prin înșelăciune, strigă; și strigătele celor ce au secerat au ajuns la urechile Domnului Savaot. Ați trăit în desfătare pe pământ și v-ați dedat la plăceri; v-ați îngrașat inimile ca într-o zi de înjunghiere. L-ați osândit și l-ați ucis pe cel drept; iar el nu vi se împotrivesște.' Iacov 5:3-6.

Dar cine citește avertizările date de semnele vremurilor care se împlinesc cu repeziciune? Ce impresie fac asupra iubitorilor de lume? Ce schimbare se vede în atitudinea lor? Nu mai mult decât se vedea în atitudinea locuitorilor lumii din zilele lui Noe. Absorbiți de treburi și plăceri lumești, antediluvienii „n-au știut până când a venit Potopul și i-a luat pe toți.” Matei 24:39. Au avut avertizări trimise din cer, dar au refuzat să le dea ascultare. Iar astăzi lumea, cu totul nepăsătoare față de glasul de avertizare al lui Dumnezeu, se grăbește spre pierzarea veșnică.

Lumea este frământată de duhul războiului. Profeția capitolului unsprezece din Daniel a ajuns aproape la împlinirea ei deplină. Curând vor avea loc scenele de strâmtorare despre care vorbesc profețiile.

Mărturii către Biserică, volumul al nouălea, pagina unsprezece.